

Αριθμός 228 /2014

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Σταματία Τριικκαλίδη, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 8.5.2014, για να δικάσει την εξής υπόθεση:

Της αιτούσας: Της εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης-Αττικής, Λ.Μεσογείων, αριθμ. 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΠΣΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ / ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο: «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νομίμως εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου της δικηγόρου

Των καθ' ων η αίτηση: 1) κατοίκου
2) ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
που εδρεύει στο και
εκπροσωπείται νόμιμα, 3) εκ
των οποίων ο πρώτος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του
οι δε δεύτερη και Τρίτη δεν παραστάθηκαν.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η αίτησή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αύξ. αριθμ. καταθ. 1376/409/2013 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί για τη δικάσιμο της 19^{ης} Δεκεμβρίου 2013 και μετ' αναβολή για την παραπάνω αναφερόμενη δικάσιμο.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος της αιτούσας δήλωσε ότι η αιτούσα παραιτείται του δικογράφου όσον αφορά τους δεύτερη και τρίτη των καθ' ων και κατά τα λοιπά ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις

του, τις οποίες ανέπτυξε και γραπτά. Το ίδιο ζήτησε και ο πληρεξούσιος του πρώτου των καθ'ών.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ο Ν.2121/1993 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ.1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π, ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ.2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του ν.2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ' ημισείας (άρθρ.49 παρ.3 ν.2121/1993). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο

νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρ.49 παρ.2 του ν.2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω με το άρθρο 46 παρ.1 του Ν.3905/2010 προστέθηκε παρ. 6 στο άρθρο 49 του ν.2121/1993 , σύμφωνα με το οποίοι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης , που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παρ.1 ,2 και3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική και εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης

συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/06-10-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του ν.2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών – ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω ενιαίου οργανισμού έγινε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού που δημοσιεύτηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β'. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής, όπως αναφέρεται στην ως άνω υπουργική απόφαση, αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και εισπραξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, δηλαδή των τριών ως άνω οργανισμών, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός νεοσύστατος οργανισμός με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς δίκες που έχουν ανοιγεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση του τελευταίου, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδικούς μέχρι την αμετάκλητη περαίωσή τους. Εξάλλου, ο νόμος 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ.2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την εισπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής

διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, να αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού». Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ.3 του ν.2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του ν.2054/1993 (ΦΕΚ Α'104/30-6-1993) «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα

του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μια αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος κατ' αρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα, για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι Η.Π.Α., το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα

σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου (2121/1993), στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (ΜΠΑΘ 418/2004, ΜΠΘ 14115/2004, 12188/2004, 29236/2002, 12368/2004, 33798/2002, 24019/2003 προσκομιζόμενη, 11/2014 ΜΠΙων. προσκομιζόμενη). Τέλος, από τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α του ν.2121/1993 (σύμφωνα με την οποία τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα) και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και

των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ.β' του προαναφερόμενου άρθρου του ν.2121/1993, ο ενάγων οργανισμός νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τον συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν δικαστήριο, συνηγορούν άλλωστε και τα ακόλουθα : 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του ν.2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και

η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 ο Ν.2121/1993, αρκείται ,για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο κατά τα παραπάνω, τεκμήριο, είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) η υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρ.49 παρ.1 εδ. γ', δ'και ε' του ν.2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν ο,τιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο μέλος του ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρ.55 παρ.4 Ν.2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή ο,τιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να

αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρ.55 παρ.4 εδ. β΄ του ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε΄ του ίδιου νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8,0 του ν.2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ.1 του ν.146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ. Εφ.Θεσ. 560/2012, ΕΑΘ 350/2012, ΕφΘεσ.1893/2010, 929/2010 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΕφΑΘ 472/2009, 2187/2008, Δημ.ΝΟΜΟΣ, Πολ.Πρω.Θεσ.3953/2008 ΝΟΜΟΣ, ΜΠΘ 24019/2013 προσκομιζόμενη, 17467/2012, 12983/2012 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΜΠΙωαν.11/2014 προσκομιζόμενη).

Στην προκειμένη περίπτωση με την κρινόμενη αίτηση από το δικόγραφο της οποίας, παραδεκτά κατά τη συζήτηση, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, η αιτούσα παραιτήθηκε ως προς τη δεύτερη και την τρίτη των καθ'ων, ως προς τους οποίους η αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε (άρθρα 294, 295, 297 του ΚΠολΔ), εκθέτει ότι ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό που δημοσιεύτηκε νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, κατά το άρθρο 54 παρ.4 του ν.2121/1993, η λειτουργία της δε εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ /ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύτηκε στο αναφερόμενο ΦΕΚ. Ότι μέλη της είναι οι μέχρι την ίδρυσή της οργανισμοί, ο πρώτος με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και τον διακριτικό τίτλο « GRAMMO» για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο δεύτερος με την επωνυμία « ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ- ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» και τον διακριτικό τίτλο

«ΕΡΑΤΩ» για τους τραγουδιστές – ερμηνευτές και ο τρίτος με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» και τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ» για τους μουσικούς, έχοντας τις προβλεπόμενες για τον καθένα τους από το νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις και μόνο αυτοί, πριν την ίδρυση της αιτούσας, είχαν δικαίωμα είσπραξης και διανομής της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου, ενώ πλέον μετά την τροποποίηση του ως άνω άρθρου με το άρθρο 46 του ν.3905/2010 και τη σύσταση της αιτούσας το σχετικό δικαίωμα, εκτός των ήδη εκκρεμών κατά τη σύστασή της δικών, ασκείται απ' αυτήν βάσει του άρθρου 55 παρ.2 εδ. β' του ν.2121/1993, αλλά και λόγω πληρεξουσιότητας που της χορήγησαν οι ως άνω εταίροι της. Ότι, επιπλέον, δυνάμει των αναφερόμενων συμβάσεων αμοιβαιότητας μεταξύ των εταίρων της οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των αντίστοιχων προς αυτούς ενδεικτικά απαριθμούμενους σ' αυτή (αίτηση) της αλλοδαπής, οι πρώτοι νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι αλλοδαποί δικαιούχοι από τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα, δικαίωμα που στηρίζεται εξάλλου και στις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης» που υπογράφηκε στη Ρώμη το 1961 και, κυρωθείσα με το ν.2054/1992, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου. Ότι, περαιτέρω, οι ανωτέρω εταίροι της, τους οποίους εκπροσωπεί, συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις κατονομαζόμενες στην αίτηση εφημερίδες, ενώ επίσης και η αιτούσα το δημοσίευσε και το γνωστοποίησε στο κοινό εκ νέου και τόσο οι ανωτέρω επιμέρους οργανισμοί όσο και η αιτούσα κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων, μεταξύ των οποίων και ο τρίτος των καθ' ων σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως αυτός μέχρι και την κατάθεση της ένδικης αίτησης είναι αδιάφορος σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που κατά τα έτη 2011 έως και 2013 χρησιμοποίησε το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών, καθόσον ειδικότερα διατηρεί

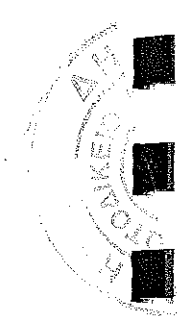
κατά τους καλοκαιρινούς μήνες στην beach bar, εμβαδού 200 τμ περίπου, όπου σε καθημερινή βάση κατά τις ώρες λειτουργίας του χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της αιτούσας. Εκθέτει τέλος ότι με βάση τις ελάχιστες κατ' έτος επιμέρους αμοιβές που καθορίζονται για τα επίδικα έτη (2011-2013) στο αμοιβολόγιο που συνέταξε για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως τυγχάνει να είναι αυτή του πρώτου των καθ'ων και η οποία συναρτάται με το εμβαδόν και τη διάρκεια της λειτουργίας χρήσης, η συνολική εύλογη αμοιβή, συνυπολογιζομένου και του ΦΠΑ 23% που οφείλει αυτός για την προαναφερόμενη χρήση σε έκαστο έτος ανέρχεται στο ποσό των 2.100 ευρώ πλέον ΦΠΑ, ήτοι στο ποσό των 2.583 ευρώ για έκαστο έτος και συνολικά στο ποσό των 7.749 ευρώ (2.583 ευρώ x 3 έτη). Επικαλούμενη δε περαιτέρω επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης ζητά να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο πρώτος των καθ'ων μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση κατά τα έτη 2011-2013 στα ποσά που αναφέρει, ήτοι κατ'έτος στο ποσό 2.583 ευρώ για έκαστο έτος και συνολικά στο ποσό των 7.749 ευρώ (2.583 ευρώ x 3 έτη), να υποχρεωθεί δε ο τρίτος των καθ'ων να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ του ως άνω αιτουμένου ποσού και να υποχρεωθεί να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε τις άνω περιόδους και κατά μήνα καταλόγους με τους τίτλους που πρόκειται στο εξής να χρησιμοποιούν και να καταδικασθεί στα δικαστικά της έξοδα. Η αίτηση παραδεκτά φέρεται ενώπιον αυτού του δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ) και είναι ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία κατ'άρθρο 216 ΚΠολΔ και νόμιμη, γιατί στηρίζεται στις προαναφερθείσες διατάξεις και σ'αυτές των άρθρων 682 επ., 728 παρ.1 περ.ζ', 729 παρ.2, 450 επ., 731,732,176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ, 901 επ. ΑΚ, εκτός από το αίτημα περί παράδοσης εκ μέρους του καθ'ου καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, το οποίο είναι μη νόμιμο και απορριπτέο καθόσον, η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντίστοιχου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 4 του Ν 2121/93 έχει

ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου και προϋποθέτει συνεπώς την δημόσια εκτέλεση έργων, η εις στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους του καθ' ου στο κατάστημά του είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς δεν έχει γεννηθεί υποχρέωση αυτού για παράδοση σχετικού καταλόγου ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού του προς εκπλήρωσή της. Συνεπώς πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη η αίτηση, να εξετασθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν

Από τις ένορκες των μαρτύρων των διαδίκων

που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του παρόντος δικαστηρίου και από όλα τα έγγραφα που προσκομίζει με επίκληση η αιτούσα πιθανολογήθηκαν τα εξής: Η αιτούσα είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ.4 του ως άνω νόμου και με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό που δημοσιεύτηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6-10-2011, ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασία συγγενικών δικαιωμάτων, η λειτουργία της δε εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού που δημοσιεύτηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β'. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πριν την ίδρυσή της λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του Ν.2121/1993, δηλ. ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασία των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών – ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων ο καθορισμός, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου, για τις οποίες αρμόδια πλέον κατέστη η αιτούσα, η οποία νομιμοποιείται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ.2 και 58 του ν.2121/1993 να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο

διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζει τους πίνακες των μελών της και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία, ο δε καθ' ου δεν επικαλείται ούτε αποδεικνύει το αντίθετο. Οι προαναφερόμενοι εταίροι της αιτούσας, υπό την ως άνω ιδιότητα κάθε ένας τους και για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών υλικών φορέων ήχου, ενώ επίσης ως μόνοι κατά τη σύστασή της, αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Αλλά και η αιτούσα, μετά τη σύστασή της, υπό την ανωτέρω ιδιότητά της, έχει ήδη καταρτίσει συμβάσεις σχετικά με τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των ως άνω δικαιούχων με πλήθος χρηστών και έχει προβεί σε κάθε επιβαλλόμενη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των αμοιβών τους. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας όπως π.χ το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα ως άνω εκτέθηκαν, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν.2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Οι πιο πάνω εταίροι της αιτούσας, στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού μέσα στο έτος 2003 αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93)

στο κοινό, με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, "ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ" (2.5.2003), "ΑΥΓΗ" (6.5.2003) και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" (2.5.2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Το αυτό δε ως άνω αμοιβολόγιο συνέταξε και γνωστοποίησε εκ νέου και η αιτούσα σε τρεις εφημερίδες πανελλαδικής κυκλοφορίας («ΑΥΓΗ» 20-4-2012, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» 19-4-2012 και «ΚΕΡΔΟΣ» 20-4-2012). Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για την προσέλκυση πελατών η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή προσδιορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους με ελάχιστο ποσό κατ' έτος για τα έτη 2011-2013 προκειμένου για καταστήματα που λειτουργούν από 1-5 μήνες ετησίως και το εμβαδόν τους είναι μέχρι 100 τ.μ στεγασμένου χώρου σε 1.500 ευρώ, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου της ως άνω κατηγορίας είναι και ο πρώτος των καθ' ων, ο οποίος διατηρούσε στην :ατά την καλοκαιρινή περίοδο των ως άνω ετών beach bar με το διακριτικό τίτλο που λειτουργεί έως αργά το βράδυ και όπου σε καθημερινή βάση κατά τις ώρες λειτουργίας του χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της αιτούσας με D.J και μουσική κατευθυνόμενη. Δεν πιθανολογήθηκε ότι η επιχείρηση κατά την επίδικη περίοδο ανήκε σε έτερο πρόσωπο, καθόσον όπως προκύπτει ο νέος ιδιοκτήτης αυτής, υιός του καθού – προηγούμενου ιδιοκτήτη, υπέβαλε αίτηση προς έκδοση άδειας στο όνομά του μόλις στις 4.9.2013 μετά δηλαδή τη λήξη της καλοκαιρινής περιόδου του 2013, οπότε και πιθανολογείται ότι του μεταβιβάσθηκε η επιχείρηση. Εξάλλου δεν προκύπτει ότι κατόπιν συμφωνίας του παλαιού και του νέου ιδιοκτήτη ο τελευταίος ανέλαβε την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που είχαν γεννηθεί σε βάρος του παλαιού ιδιοκτήτη, όπως οι επίδικες απαιτήσεις, ώστε να πρέπει η αίτηση να στραφεί κατ' αυτού και για το χρονικό διάστημα που η επιχείρηση ανήκε στον πατέρα του. Επιπλέον πιθανολογήθηκε ότι το εμβαδό του καταστήματος δεν υπερβαίνει τα 100 τμ (βλ προσκομιζόμενη κάτοψη κατά την οποία το εμβαδό

δεν υπερβαίνει τα 82,25 τμ). Ωστόσο, παρόλο που ο πρώτος των καθ'ων κατά τα παραπάνω έτη (2011-2013) όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής του χρησιμοποίησε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, μολονότι οχλήθηκε από την αιτούσα δεν κατέβαλε κανένα ποσό σ' αυτήν για τη χρήση του ως άνω ρεπερτορίου. Πιθανολογείται δε ότι ο καθ' ου δεν έχει προσχωρήσει ούτε στη σύμβαση –πλαίσιο, που συνήφθη μεταξύ αφενός των μελών της αιτούσας Grammo, EPATΩ και ΑΠΟΛΛΩΝ και αφετέρου της πανελλήνιας ομοσπονδίας εστιατόρων και συναφών επαγγελματιών αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας (ΠΟΕΣΕ) ούτε κατέβαλε κατόπιν οχλήσεως της αιτούσας έστω τη μικρότερη αμοιβή που ορίσθηκε με βάση την ως άνω σύμβαση και την οποία θεωρεί ότι οφείλει. Εξάλλου η ρήτρα διαιτησίας που επικουρικώς επικαλείται με το σημείωμά του ο καθού δεν αφορά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής που καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 49 ν 2121/1993 αλλά (κατά τα εκτιθέμενα στο σημείωμα) την επίλυση του ζητήματος αν η χρήση της μουσικής και πότε δεν είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της συγκεκριμένης επιχείρησης και τον καθορισμό των όρων νέας σύμβασης που θα φορά μόνο τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο καθ' ου στην αιτούσα για τα ως άνω επίδικα έτη πρέπει να καθοριστεί, για έκαστο αυτών, στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23%, ήτοι στο ποσό των 1.845 ευρώ για έκαστο έτος και συνολικά στο ποσό των 5.535 ευρώ (1.845 ευρώ x 3 έτη). Περαιτέρω πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επίδικση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η αίτηση και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο καθ' ου στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε αυτός στο κατάστημά του κατά τα ανωτέρω έτη στα ως άνω ποσά, και να υποχρεωθεί να καταβάλει στην αιτούσα, προσωρινά το ήμισυ του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ώστε να μειωθεί η οικονομική ζημία της αιτούσας και να μην υποστεί αυτή ανεπανόρθωτη βλάβη. Επίσης πρέπει

να υποχρεωθεί ο καθ' ου να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τις άνω περιόδους. Τέλος, ο τρίτος των καθ' ων πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας λόγω της νίκης της κατά το ποσό που ειδικότερα αναφέρεται στο κατωτέρω διατακτικό της παρούσας (άρθρ. 178 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε κατά το μέρος που στρέφεται κατά της δεύτερης και τρίτης των καθών

ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ αντιμωλία του πρώτου των καθών

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο πρώτος των καθ' ων στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά του για τα έτη 2011 έως και 2013 στο ποσό των 1.845 ευρώ για έκαστο έτος και συνολικά στο ποσό των 5.535 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον πρώτο των καθ' ων η αίτηση να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ'αυτήν και συγκεκριμένα το ποσό των 2.767,5 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον πρώτο των καθ' ων να προσκομίσει στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τις άνω περιόδους.

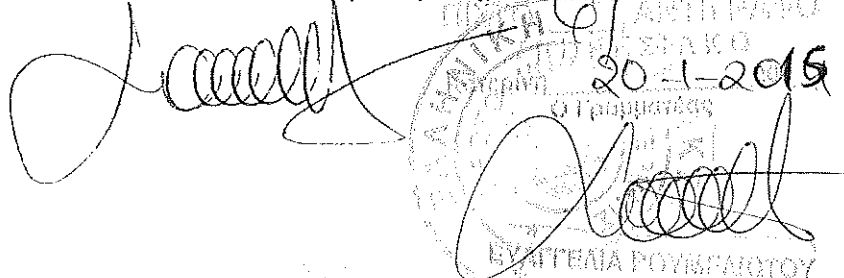
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον πρώτο των καθ' ων η αίτηση στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των 150 Ευρώ .

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στην χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι με την παρουσία της Γραμματέως την 18.07.2014.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ (για την δημοσίευση)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
20-1-2015
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΟΥ